

?Tots Sants

Ja s'ha fet fosc. Ha estat un llarg dia de Tots Sants, però encara he d'anar a complir amb la invitació del Prudenci Degus Tamara, un manresà de qui diuen que fa les millors castanyes. Arribo a l'adreça indicada: és una casa aïllada als afores. Toco el timbre i em venen calfreds. El Prudenci obre la porta i, tot i no tenir-hi confiança, em saluda amb una abraçada on palpa més del que jo consideraria necessari. El segueixo fins a la galeria amb vidrieres que donen al pati. Tot i la foscor s'intueix que a fora hi ha roba estesa, peces que no sabria identificar, però que semblen pesades, ja que el vent no aconsegueix onejar-les. El palpador del Prudenci es treu la roba suada, la tira a la llar de foc i s'asseu davant del foc en calçotets. Allà on vas, fes com veuràs, i tot i la incomoditat de la situació, la temperatura invita.

«Per Tots Sants sempre ens reuníem tota la família aquí, a casa de los abuelos, davant la llar de foc per menjar castanyes i escalfar-nos. Com ha canviat tot... Els meus avis van viure la guerra i es regien per l'economia d'aprofitament». El Prudenci sacseja amb satisfacció la paella castanyera sobre la curiosa brasa. Realment, l'olor és reconfortant, familiar. «Recordo especialment un any que preparàvem les castanyes i les cendres del abuelo, i he de reconèixer que van ser les millors castanyes que he menjat mai. Això sí, els panellots fluixets: els pinyons estaven durs com dents, pero no podíamos refunfuñar o ens queia un hostiot». M'apropa la paella i, il·lús de mi, agafo una castanya. Em cremo i em cau a la falda. Per sort estic xop i la castanya es refreda evaporant-me la suor. Me la menjo. «Sabe a gloria, ¿verdad?», em pregunta. «Deliciosa», li responc.

«Mira'ns ara, torna a ser novembre, tornem a ser davant de la llar de foc, però aquest any, sudados como cerdos», diu ell. «I per què no s'estalvia el patiment?», pregunto. «Es tradición familiar. Les castanyes de Tots Sants en aquesta casa són sagrades», respon. Insisteixo: «I aquest any no podria haver fet un gelat de castanyes?». El Degus Tamara nega amb el cap: «Hijo, no em facis obrir el congelador...». Em demana que li passi un paper de sobre la taula. L'agafo, és un recordatori de defunció d'una senyora: Glòria Degus. «Era la següent i bebía demasiado...», sospira i tira el recordatori a la brasa. «I ara em pregunto si farà fred i si tindrem prou combustible per passar l'hivern. Antes éramos tantos, y ahora... Saps, a mi ja no em queden fills, i alerta perquè més del 55% del cos és aigua, y esto nadie lo tiene en cuenta... Bé,

no té importància. Ara, per fer baixar les castanyes, et quedes a fer la barbacoa».

M'eixugo indignament la suor del front amb els calçotets, miro la *roba* estesa i em preparo per fugir.